

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2161/2020
08.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Светомир Миљковић, адвокат из ..., против тужене Компаније „Дунав Осигурање“ а.д.о. Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3180/19 од 23.05.2019. године, у седници одржаној 08.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3180/19 од 23.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 11776/14 од 13.11.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете по основу уговора о осигурању исплати 540.145,45 динара, са законском затезном каматом од 13.11.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 185.400,00 динара, са каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3180/19 од 23.05.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете по основу уговора о осигурању исплати 540.145,45 динара, са законском затезном каматом од 13.11.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржан у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 17.350,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је дала одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, ... 18/20), и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 03.04.2014. године са туженом закључио уговор (полису) о осигурању имовине са одређеним трајањем, за период од 05.04.2014. године до 05.04.2015. године. Предмет осигурања је био једнособан стан бр. .. у приземљу, улаз бр. .. у објекту – згради По+Пр3+2 Пк у месту ..., Општина ..., у Улици ... бр. ..., грађевинске вредности, према налазу овлашћеног судског вештака, 2.879.796,00 динара. Осигурани ризици, по наведеној полиси су били осигурање од пожара и других опасности, изливање воде из инсталације и земљотрес. Тужилац је туженој, као осигуравачу 02.06.2014. године пријавио штету. У записнику о извиђају и процени штете састављеном од стране тужене 13.06.2014. године констатовано је да је 15.05.2014. године, услед јаких падавина дошло до великог раста река Колубаре и Тамнаве, услед чега је дошло до враћања канализације, па је прво дошло до избијања воде из канализационих делова. У образложењу одлуке о ликвидацији штете од 23.06.2014. године констатовано је да је до оштећења грађевинског објекта и ствари дошло услед поплаве, те да, како није посебно уговорен допунски ризик за поплаву, бујицу и високу воду, да тужилац нема право на накнаду у смислу члана 11. став 3. тачка 5. Услови за осигурање од пожара и неких других опасности. Тужилац је уложио приговор на наведену одлуку о ликвидацији штете. Према налазу и мишљењу вештака грађевинске струке вредност изведених санационих грађевинских радова на стану тужиоца износи 540.145,55 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да догађај од 15.05.2014. године представља осигурани случај, будући да је непосредни узрок штете на стану тужиоца изливање воде из инсталација, а што је као осигурани ризик обухваћено полисом осигурања, због чега је обавезао тужену да тужиоцу накнади штету у висини од 540.145,55 динара са каматом, применом члана 898., 919. и 925. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиоца правилном применом материјалног права.

Чланом 897. Закона о облигационим односима прописано је да уговором о осигурању обавезује се уговарач осигурања да плати одређени износ организације за осигурање (осигуравач), а организација се обавезује да, ако се деси догађај који представља осигурани случај, исплати осигуранику или неком трећем лицу накнаду, односно уговорену своту или учини нешто друго. Чланом 902. ставом 1. истог закона прописано је да у полиси морају бити наведени: уговорне стране, осигурана ствар, односно осигурано лице, ризик обухваћен осигурањем, трајање осигурања и период покрића, сва та осигурања или да је осигурање неограничено; премија или допринос, датум издања полисе и потписи уговорних страна, ставом 3. прописано је да је осигуравач дужан упозорити уговарача осигурања да су општи и посебни услови осигурања саставни део уговора и предати му њихов текст, ако ти услови нису

штампани на самој полиси, док је ставом 4. истог члана прописано да извршење обавезе из претходног става мора бити констатовано на полиси. Чланом 919. ставом 1. истог закона прописано је да када се догоди осигурани случај, осигуравач је дужан исплатити накнаду или своту одређену уговором у уговореном року који не може бити дужи од 14 дана, рачунајући од када је осигуравач добио обавештење да се осигурани случај догодио.

Условима за осигурање од пожара и неких других опасности тужене, који је саставни део уговора о осигурању, чланом 2. прописане су осигуране опасности (ризици) и то ставом првим су прописани основни ризици, а ставом другим да ако се посебно уговори и плати додатна премија, осигуравајућа заштита се проширује на један или више допунских ризика који су потом таксативно наведени, између осталог тачком 1. поплава, бујица и висока вода, а тачком 6. изливање воде из инсталације. Чланом 11. прописано је да се поплавом сматра стихијско неочекивано плављење терена сталних вода, услед тога што се вода излила из корита или провалила одбрамбени насип или брану, изливање воде услед изванредно високе плиме и таласа на мору и језерима необичне јачине, као и од надолажења воде из вештачких језера, као и неочекивано плављење терена услед нагло формиране велике количине водене масе која настаје као последица провале облака (став 1), а ставом 3. тачком 5. прописано је да штете од плављења воде изливане из канализационе мреже нису обухваћене осигурањем, осим ако је до изливања дошло услед поплаве и бујице. Чланом 12. прописано је да се изливање воде сматра свако неочекивано изливање воде из водоводних, одводних и топловодних инсталације које припадају објекту, као и из уређаја за грејање топлом водом, парно грејање и из других уређаја и апарата који су прикључени на водоводне и одводне инсталације у објекту – због оштећења или зачепљења тих инсталација, уређаја и апарата (став 1.).

Код утврђеног да је уговором о осигурању, који је закључен између странака уговорена исплата осигуране суме у случају изливања воде из инсталација, а не и у случају поплава, то догађај од 15.05.2014. године не представља осигурани случај, јер је поплава непосредни узрок штете, како је то правилно закључио другостепени суд, а не оштећење или зачепљење инсталација у смислу члана 12. став 1. наведених услова, па како полисом осигурања није уговорен допунски ризик „поплаве, бујице и високе воде“ у смислу члана 11. став 3. тачка 5. Услови за осигурање, то тужени, као осигуравач није у обавези да плати штету тужиоцу, са којих разлога је правилно одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиоца, правилном применом материјалног права и то одредби члана 902., 919. Закона о облигационим односима и Услови за осигурање од пожара и неких других опасности тужене.

Са напред наведених разлога, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, са којих разлога је Врховни касациони суд, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**